Sinicoastin ranta-alue on aivan täynnä porukkaa kun sinne viimein saavun. Suunnistaminen paikalle ei ollut hankalaa; pystyin kuulemaan bestman-puheet miltei heti ranchilta lähtiessäni. Ajankohta sattuu olemaan siis erinomainen, sillä aivan jokaisen huomio on kiinnittynyt puhujiin ja kuningaspaikalla istuvaan hääpariin, eikä kukaan kiinnitä huomiota kun nappaan tarjottimelta lasin kuohuvaa ja livahdan juhla-alueen reunalta lähimpään vapaaseen paikkaan, eli yksittäisille penkeille aivan alueen reunilla.

Juhla-alue on rakennettu varsin koreaksi; kovapohjainen, hieman maanpintaa korkeammalla oleva lattiapinta varmistaa mahdollisuuden vakaalle aterioimiselle sekä tietenkin tanssimiselle, pitkät pitsimäiset koristepöytäliinat ja niitä koristamassa uhkeat valkoiset kukkaset, sekä ohut kangasmainen “katto” reunatolppien päässä pitämässä kuumimmat auringonsäteen visusti poissa.

Valehtelisin jos sanoisin etteikö omantuntoni hieman kolkuta.

Häät ovat perinteisesti varsin intiimi tapahtuma, vain perheille ja lähimmille ystäville. Minä puolestani tuskin tietäisin nimetä itse hääparia jos häiden mainostus ei olisi niin onnistunut ranchin ympärillä. Tällaisten tapahtumien kuokkiminen ei ole osa luonnettani sitten alkuunkaan, mutta ehkä minuun on iskemässä keskiajan uhmaikä, sillä pystyn työntämään toruvat ajatukseni syrjemmälle mielen sokkeloihin yllättävän helposti.

Annan katseeni kiertää juhlaporukassa ja äkkiseltä hoksaan vain Alexiinan vaaleat kasvot muiden seasta. Tiedän paikalla olevan muitakin tuttuja mutta näkyvyys on tietenkin kovin rajoittunut takapenkkiläisille. Yllättäen vieraat räjähtävät hiljaiseen nauruun kun puheenpitäjä mitä ilmeisemmin laukaisee jonkun hauskan ja paljonpuhuvan toteaman hääparista, mikä saa minut puolestani tuntemaan oloni yhä epämukavammaksi.

Yllätyn vielä lisää kun hoksaan jonkun lähestyvän minua vasta kun kyseinen henkilö istahtaa tuolille vierelleni, mustanvioletinkeltaisen puolipitkän mekon pitsihelmat vierustaani hipaisten. Ele nappaa huomioni oitis uuteen tuttavuuteen; nuoreen, lyhythiuksiseen naiseen, joka on selvästi päättänyt jäävänsä ihmisten mieliin asuvalinnallaan ja vahvalla juhlameikillään, siis jos sellaisesta tykkää. Ja kun nainen kääntää kasvonsa minuun päin huomaankin, ettei hänen tukkansa olekaan pelkästään ruskea, vaan toisen puoliskon hänen päälaestaan on vallanneet valkoraidalliset suortuvat.

Tyyli saisi minulta vähintäänkin kohonneita kulmakarvoja jos en potisi edelleen yllätyksen tuomaa hämmennystä. Koitan peitellä huolimatonta käytöstäni juomalasin taakse.

“You know the ceremony is for guests only” sanoo uusi tuttavuus asiallisesti, mutta tarkkaillessani hänen äänensävyään en usko kuulevani mitään poistumiskäskyn tapaista. Ainakaan vielä. Päästän siis hartiani rentoutumaan ja heitän kasvoilleni itsevarman mutta rennon hymyn. Kuin olisin juuri siellä missä minun kuuluikin juuri nyt olla.

“I was invited”

“Oh were you now,” kuuluu nopea vastaus. Nainen antaa minulle ja minun ei niin juhlavalle asuvalinnalleni paljonpuhuvan silmäyksen. “How do you know the bride and groom?” hän kysyy perään.

Katseeni siirtyy hitaasti kysymyksen johdosta kuningaspöydässä toisiinsa nojailevaan hääpariin, jotka kuuntelevat hymyssä suin seuraavaa puhetta ja elävät epäilemättä elämänsä parasta aikaa. Koitan järkeillä mielessäni jonkun tarpeeksi uskottavan selityksen, mutta huomioni tuntuu kokoajan karkailevan muualle kun katseeni valuu vääjäämättä takaisin vierastajien kasvomereen.

Vasta kun huomaan vierushenkilön kohottavan terävästi kulmiaan ja avaavan jo suutaan potkiakseen minut muualle, saan avattua ääneni. “Oh, um, I barely know the bride I must admit, but with Billy… we have known eachother for some time now.”

Jos lasketaan se, että olemme viime vuosina kilpailleet useinkin vastakkain samoissa kilpailuissa. Tai se kun puhuimme ensimmäisen kerran koskaan muutama kuukausi sitten kun sovimme Blue Raptorin ylläpidosta. Siis kun hän tarjosi tietämättään väliaikaista ratkaisua minun Raptori -ongelmaani.

“Uhhuh,” nainen äännähtää sarkastisesti enkä epäile hetkeäkään että hän uskoisi sanaakaan mitä juuri sanoin.

“Yeah, kinda like best buddies from earlier life,” jatkan mahdollisimman huolettomaan äänensävyyn, “wouldn’t have thought he would settle down so early though. He never striked me as that kind of person. Considering how his career is skyrocketing right now, didn't think the ladies were still occupying his mind”, hiljenen hetkeksi puntaroimaan sanavalintoja, ja jatkan sitten varovasti "-like they used to." Ääneni hukkuu yllättäen kun juhlavieraat alkavat taputtamaan suosionosoituksena juuri päättyneelle puheelle. Yhdyn taputuksiin refleksinomaisesti muutamalla poissaolevalla taputuksella.

Kuulen samalla viereltäni huvittuneen naurahduksen. Ilmeisesti puolitosi esitykseni ei ole ihan onnistunut vakuuttamaan naista. “Kuulostat aivan Billyn opiskeluaikaisilta ihailijoilta, joilla oli tapana koittaa luikerrella tiluksille tapaamaan Billyä sillä verukkeella että olivat olevinaan erityisen hyvää pataa toistensa kanssa. Kävi nopeasti vanhaksi kun joka toinen väitti olevansa Billyn uusi tyttöystävä. Mikä puolestaan on aika huvittavaa, kun kaikki Billyn tuntevat tietää ettei sillä oo koskaan ollut tapana juosta eri naisten perässä joka toinen viikko.” Naisen äänensävy lauseen jälkeen on niin huvittunut että tiedän hänen virnuilevan katsomattakin.

Crap. Jäin kiinni. Enkä meinaa hoksata naisen vaihtaneen kielenkin tutummaksi. Hän katsoo minua uudelleen päästä varpaisiin ja tekee selvästi omia päätelmiään kuokkimisestani. Hän on varmasti myös äkännyt kuinka huomioni on alati hääparin suunnalla. "Jos en tietäisi paremmin, sanoisin että olet samalla asialla."

Lause saa minut naurahtamaan. Vilkaisen jälleen Billyn suuntaan, hänen puhtaan valkoiseen pukuunsa, tyyliteltyyn kampaukseensa ja pehmeän teräviin naamanpiirteisiin. Toisessa elämässä siinä olisi saattanutkin olla perää, sillä Billy on valehtelematta, -ja näin krouvisti sanottu, varsin komean näköinen yksilö. Jos ei oteta laskuihin sitä, ettei hän keiku siihen suuntaan. Tai sitä, ettei hän ole aivan minun tyyppiäni.

Mutta en minä tullut tänne Billyä tapaamaan.

Rentoudun jälleen kun en paljastumisesta huolimatta kuule naisen äänensävyssä edelleenkään ripaustakaan vihamielisyydestä, vaikka kieltämättä ansaitsisinkin tulla potkituksi uhkauksien kera. Hetken mietin, meinaako hän viimeisimmällä kommentillaan sitä, että tietää minun olevan homo vai sitä ilmeisempää, että olen miespuolinen henkilö enkä näin ollen oletuksena ole täällä kosiskelemassa kyseistä miestä. Mutta ennen kuin ennätän asiasta mitään vitsailla, alkaa juhla-alue heräämään eloon ihmisten noustessa paikoiltaan ja siirtyessään tanssilattian laitamille. On hääparin valssin aika.

"En ole täällä häntä varten," sanon lopulta. Aion lähteä kiertämään juhlijoiden joukkoon paremman onnen toivossa, mutta kun olen aikeissa nousta seisomaan lähteäkseni, tunnen vieraan käden painon ja kiristävän otteen reidelläni. Ja kun käännyn katsomaan naisen suuntaan, näen hänet edelleen hymyilemässä, mutta sitäkin selvemmin huomaan hänen kasvoillaan varoittavan katseen.

"Et voi mennä pilaamaan heidän päiväänsä. Tilaisuutesi vastustaa meni jo."

Ilmaan jää leijumaan selvän varoituksen, ellei jopa uhkauksen tuntua vaikka hänen äänensävyssään onkin ripaus vitsailevuutta. Hänen ruskea intensiivinen katseensa ei jätä epäselväksi etteikö nainen olisi erityisen läheinen hääparin kanssa. Vilkaisen kertaalleen juhlijoiden suuntaan, mutta kun en edelleenkään löydä haluamaani, päätän paremmaksi peruuttaa selkäni takaisin selkänojaan. Samalla vieras käsi häviää jalaltani. Ilmaan pärähtää valssin pehmeät ensisoinnut.

Katsomme hiljakseen vieretysten kuinka Billy ja Amy ottavat ensimmäiset yhteiset askeleensa väkijoukon keskellä. Morsiamen tummat pitkät hiukset ovat piilossa hunnun alla, mutta muutama suortuva näkyy karanneen pitsin alta vasten hänen pehmeitä kasvonpiirteitään ennen kuin Billy hipaisee ne sivummalle. Amyn hymyä on vaikeaa olla huomaamatta. Hän käytännössä säteilee kilpaa auringon kanssa.

He näyttävät varsin rakastuneilta, huomaan ajattelevani, enkä tiedä ollako tyytyväinen vai en kun ajatus ei herätä minussa mitään erityisempää tunnetta. Edes pientä katkeruutta, niin kuin olin joskus aikaisemmin huomannut ilmaantuneen. Sipaisen juomaani kertaalleen.

"He näyttävät onnellisilta," kuulen itseni sanovan ääneen. Toisaalta haluan täyttää vähän tätä hiljaisuutta mikä on langennut päällemme tanssien alettua, ja taas toisaalta tahdon varmistaa tuttavuutemme olevan edelleen ystävällisellä pohjalla. Joten kun vieruskaverini naamaa koristaakin normaalin sarkastisen ja itsepäisen ilmeen sekoituksen sijaan ihan oikea, pieni ja pehmeä hymy, lasken sen ehdottomasti voitoksi vaikkei hän mitään ääneen vastaakaan.

Jopa hänen intensiivinen ruskea katseensakin pehmiää kulmista, kun hän seuraa herkeämättä nuorenparin lennokasta menoa.

Lopulta hääpari saa tanssilattialle seurakseen muutaman vieraan. Siinä vaiheessa nainen kääntyy taas puoleeni valmiina jatkamaan tenttaamistani. "No, aiotko koskaan kertoa nimeäsi?" hän kysyy taas normaaliin terävään ääneensä.

En, tahdon vastata. Ja olenkin niin juuri sanomassa, mutta sitten osan vieraista väistyessä takaisin nimettyihin pöytiinsä, avaa se hetkellisesti laajemman näköyhteyden tanssilattialle, enkä enää saakaan ääntä kuuluviin. Dewn on nimittäin siellä, juhlapuvussaan sekä epätavallisen tyylikkäät pitkät hiukset taakseen vedettyinä, enkä tiedä mikä siinä vie muistoni takaisin lokakuiseen iltaan nuotion paukkeeseen. Tai myllyn tapahtumiin.

Hän on tanssilattian laitamilla, mutta silti itse tanssialueella, mitä en ihan ensimmäisenä odottaisi näkeväni. Ei tanssimassa, mutta hieman kumartuneena. Huomaan vasta sitten hänen kurottuneet kätensä ja edessään seisovan kiharapäisen nuoren lapsen, jonka käsiä mies heilauttelee valssin tahdissa. Lapsi ei ole asiasta tohkeissaan eikä edes kovin innoissaan, mutta pystyn silti näkemään miltei huomaamattoman hymyn hänen sulkeutuneella naamallaan.

Windy, nimi pälkähtää päähäni nopeasti.

Dewn näyttää hymyilevän leveämmin kuin koskaan aikaisemmin. Näky saa minutkin pienesti hymyilemään, vaikka tiedostankin tarkkaavaisen katseen vierelläni. Samalla pieni ääni takaraivossani yrittää varastaa huomiotani sanomalla, kuinka tämä asia edessäni on se puhdas, raaka totuus.

"En", saan viimein sanottua. En pysty rikkomaan katsekontaktiani edessä avautuvaan näkyyn, enkä juuri edes huomaa kuinka ihmiset liikkuvat välissämme tai jäävät esteeksi näkökentälleni. Kunnes osa heistä jälleen väistyy ja näen avarammin lattialle. Kaksikon vierellä seisoo pitkä, vaaleaverikkö mies, joka ei aivan onnistu peittämään tatuoituja käsivarsiaan hihojensa alle. Eikä hänen kyynärvarsiin käärityt hihansa sitä pahemmin yritäkään. Hänen olemuksessaan on jotain selvästi samantapaista Dewnin kanssa.

Eikä minun tarvitse edes spekuloida onko hän vain satunainen tuttu tai ohikulkija, ei kun hän tarttuu niin tuttavallisesti Dewnin käsivarteen, tarjoaa leveää hymyä miehelle joka vastaa siihen epäröimättä, ja alkaa keinumaan heidän mukanaan musiikin soidessa edelleen taustalla.

Hypähdän ylös niin yllättäen että vieruskaverinikin hätkähtää äkkinäistä liikettäni eikä ehdi muuten reagoimaankaan, kun poistun pienen anteeksipyynnön kera paikalta. Juhlat jatkuvat kuin mitään erityisempää ei olisi tapahtunut. Monelle ei ollutkaan.

Mutta en voi olla ajattelematta kuinka tämä saattoikin olla se pitkään tarvitsemani reality check.